

РЕШЕНИЕ

№ 5900

гр. София, 28.10.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 14 състав, в публично заседание на 05.10.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Пламен Горелски

при участието на секретаря Илияна Янева и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **7082** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство е проведено по реда на чл. 156 – 161 от Данъчно - осигурителния процесуален кодекс, вр. Закона за данък върху добавената стойност и ЗКПО.

Образувано е по жалба от [фирма], против Ревизионен акт № Р-22220215002180-091-01/10.12.2018 г., издаден от органи по приходите при ТД на НАП - С., потвърден от директора на Дирекция „Обжалване и данъчно – осигурителна практика“ – С., с Решение № 327/22.02.2019 г.

Пред Съда дружеството – жалбоподател е представлявано от адвокат, който: поддържа жалбата; ангажира писмени доказателства и заключения на съдебносчетоводна експертиза, приети без възражение; претендира възстановяване на разноски за водене на делото, съгласно списък; допълнително е представил писмена защита.

Ответникът, чрез процесуален представител - юрисконсулт оспорва жалбата, поддържайки изложените в Решение № 327/22.02.2019 г. мотиви. Желаете присъждане на юрисконсултско възнаграждение и представя писмена защита.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – ГРАД приема следното от фактическа и от правна страна, по същество.

Предметът на дейност на [фирма] е: покупка на менителници и записи на заповед, финансов лизинг, придобиване и управление на дялови участия, консултации на дружества относно капиталовата им структура, промишлена стратегия и свързани с това въпроси, както и консултации и услуги относно преобразуване на дружества и

сделки по придобиване на предприятие, консултации относно портфейлни инвестиции, сделки с финансови фючърси и опции, инструменти, свързани с валутни курсове и лихвени проценти, факторинг и гаранционни сделки и на сделки с чуждестранни средства за плащане в наличност и по безкасов начин. Със Заповед №РД-22-1961/19.10.2009 г. на подуправителя на БНБ, ръководещ управление „Банков надзор“ е вписано в Регистъра на финансовите институции по чл. 3, ал. 2 от Закона за кредитните институции.

Процесната ревизия е определяне задължения по ЗДДС и ЗКПО, съответно за периода от 01.12.2009 г., до 31.12.2014 г. и 01.01.2009 г., до 31.12.2014 г. Възложена с редовно издадени от компетентен орган по приходите заповеди. Съставен е РД на 01.11.2018 г. (л. 70 от делото), въз основа на който материално компетентни органи по приходите са издали оспорвания Ревизионен акт № Р-22220215002180-091-01/10.12.2018 г. (л. 50).

В хода на ревизионното производство, на 14.04.2015 г. от [фирма] е изискано представяне на документи и писмени обяснения – оборотни ведомости и главни книги; сключени договори с клиенти и анекси; справка за извършените трансакции и инвестиции, вкл. в дъщерни дружества; справка за всички закупени и продадени финансови активи; информация и документи за източниците на доходи, които формират печалбата на дружеството, на чиято база е разпределен дивидент; съответните документи за удържан и внесен данък за изплатения дивидент. Понеже до 04.06.2015 г. не са представени документи, е изготвено уведомление по чл. 124, ал. 1 ДОПК (л. 128 от делото), връчено надлежно на 08.06.2015 г., с което дружеството е уведомено за това, че са констатирани обстоятелства по чл. 122, ал. 1, т. 4 от ДОПК (липсва или не е представена счетоводна отчетност, съгласно Закона за счетоводството) и данъчната основа за ревизираните видове задължения и периоди ще бъде определена по реда на чл.чл. 122-124а ДОПК. С придружително писмо от 08.06.2015 г. представляващият [фирма] е изпратил част от изисканите документи и информация, като е обяснено, че: до 30.09.2014 г. счетоводството е водено на една счетоводна програма, а от 01.10.2014 г. до 31.12.2014 г. - на друга, както и че документацията е обемна и не може да бъдат представени копия на всички изискани документи. Приложени са: документи за изплатен от дружеството дивидент на едноличния собственик на капитала, съгласно приложен Протокол от 20.03.2012 г.; преводно нареждане/вносна бележка от 12.04.2012 г. за плащане към бюджета на 5% данък върху дивидента, в размер на 3 500 000 лв. На 22.06.2015 г. са представени на диск копия на първични и вторични счетоводни документи, за периода от 01.01.2012 г., до 31.12.2014 г. Декларирано е, че допълнително ще бъдат представени първичните и вторични документи за периода от 01.01.2011 г. до 31.12.2011 г. С договор от 07.12.2011 г. счетоводното обслужване било възложено на [фирма], като с Анекс от 23.07.2014 г. договърът е прекратен. При насрещната проверка на [фирма] е декларирано, че това дружество не притежава счетоводна документация на [фирма], тъй като счетоводното отчитане е било осъществявано посредством софтуер „Сис оракъл“, собственост на [фирма] и при прекратяване на договора цялата налична документация била предадена на управителя на ревизираното дружество - И. С., в присъствието на С. П. – счетоводител.

Анализирайки представените доказателства, касаещи счетоводството на дружеството (годишни оборотни ведомости, главни книги), ревизиращите органи установили, че: годишните оборотни ведомости за периода от 2010 г., до 2013 г. са непълни; всички

счетоводни справки са заверени с печат на дружеството, но няма подписи на съставител; в счетоводна сметка „459 /1, 2, 3“ се отчитат съответно разчетите с банки, дружества и клиенти (физически лица); според данните от главните книги, във всички разчетни сметки са натрупани отрицателни обороти, следствие на операции в дебит и кредит на съответната сметка, с отрицателна стойност, но не са представени хронологични описи на операции, от които да се бъде извършен по-подробен анализ; всички салда по сметките, по които се отчитат приходите и разходите се приключват директно в сметка „123 -Печалби и загуби от текущата година. С процесния ревизионен акт са мотивирани основания за корекции на декларираните от [фирма] данни по ЗКПО и допълнително са определени задължения за корпоративен данък, само за финансовите 2009 г. и 2011 г. С жалбата пред решаващия административен орган дружеството е оспорило само частта от ревизионния акт, относно допълнително начислени задължения за корпоративен данък, именно за финансовите 2009 г. и 2011 г., в общ размер на 6 897 771, 41 лв., заедно с начислените върху тази сума лихви - 4 612 541, 44 лв. Тези задължения са предмет и на жалбата до Съда. За да ги определят, органите по приходите са взели предвид следните факти и обстоятелства.

I. За финансовата 2009 г.

Подадена е Годишна данъчна декларация по чл. 92 ЗКПО, с която е деклариран положителен счетоводен финансов резултат (счетоводна печалба), в размер на 393 659, 85 лв. След данъчно преобразуване със суми, общо увеличение-46 924, 32 лв. и общо намаление - 46 573, 32 лв. е деклариран данъчен финансов резултат (данъчна печалба) - 394 010, 85 лв. и дължим корпоративен данък - 39 401,09 лв. След приспадане на авансови вноски (131 972, 40 лв.) е деклариран надвнесен корпоративен данък (данък за приспадане), в размер на 92 571, 31 лв.

Отчетените общи разходи са: за работни заплати и осигуровки - 39 000 лв.; за външни услуги – 943 000 лв.; за амортизация – 47 000 лв.; други оперативни разходи – 19 000 лв. Печалба от дейността - 393 000 лв.

Разходите за външни услуги (общо осем фактури –РД, л. 72 от делото), на обща стойност 400 945, 22 лв. касаят услуги от [фирма] (ежемесечно възнаграждение, съгласно договор от 13.04.2009 г.), като първата фактура, от 15.04.2009 г. е на стойност 100 000 евро, а останалите са издавани ежемесечно, в периода от 20.05.2009 г., до 03.12.2009 г., на стойност по 12 500 евро, без ДДС. Фактурите са отразени в дневниците за покупки по ЗДДС, без право на приспадане на данъчен кредит. Ревизиращите органи по приходите не са признали за действителни отчетените разходи за външни услуги, поради това, че от страна на дружеството не били представени „всички счетоводни документи“ – цитираният договор от 13.04.2009 г., както и доказателства, въз основа на които да се установи видът и характерът на услугите, съответно – реалното им получаване. В резултат на извършените в хода на ревизията процесуални действия е установено, че: към м. 04.2009 г. [фирма] няма назначени работници; не е притежавало недвижими имоти, които да бъдат отдадени под наем; за 2009 г. дружеството е отчетело счетоводна загуба, в размер на 202 000 лв. Направен е извод за наличие на основание, по смисъла на чл. 16, ал. 1 ЗКПО – сделки, сключени с цел отклоняване от данъчно облагане и манипулиране на финансовия резултат, посредством фактуриране от „доставчика“ на разходи, за да бъде отчетена по-малка загуба и от жалбоподателя, за да отчете по-ниска печалба. Извършено е увеличение на финансовия резултат за 2009 г. с 400 945, 22 лв., като е изчислена данъчна печалба – 794 956, 07 лв. и задължение за корпоративен данък – 79 495,61 лв.

Предвид авансови внесените суми (131 972, 40 лв.) е прието, че надвнесения корпоративен данък е 52 476, 79 лв., при деклариран такъв - 92 571, 31 лв.

Както по време на административното производство пред ответника, така и в съдебното, дружеството – жалбоподател не представи въпросния договор с [фирма] и/или други доказателства за вида на услугите, и за реалното им извършване/получаване, за да опровергае заключението на ревизиращите органи. Вместо това с жалбата и с писмената защита се поддържа тезата, че ревизиращите „не са изпълнили задължението си да проверят надлежно, вкл. чрез насрещна проверка изпълнителя на услугите“.

II. За финансовата 2011 г.

Подадена е ГДД по чл. 92 ЗКПО с деклариран положителен счетоводен финансов резултат (счетоводна печалба) – 69 090 766, 20 лв. След данъчно преобразуване в посока увеличение с 25 924, 21 лв. и общо в посока намаление- 68 597 951, 13 лв. е деклариран данъчен финансов резултат (данъчна печалба), в размер на 508 739, 28 лв. и корпоративен данък – 50 873, 93 лв. След приспадане на направени през годината авансови вноски (3 110, 59 лв. и надвнесен корпоративен данък от предходни години (41 848, 82 лв.) е деклариран данък за внасяне, в размер на 5 914, 52 лв.

Издателите на ревизионния акт са дискредитирали и тези данни, като са ги коригирали (определили), както следва: данъчна печалба – 69 085 508, 20 лв. и дължим корпоративен данък – 6 903 685, 93 лв., след приспадане на авансово внесен такъв за 2011 г. и надвнесен от предходни години; лихви за забавено плащане – 4 612 541, 44 лв. Така променените резултати са въз основа на следните доказателства и данни.

[фирма] е декларирало приходи от разпределение на дивидент, от [фирма], в размер на 68 576 768, 92 лв. и на основание чл. 27, ал. 1, т. 1 ЗКПО сумата е отразена в ГДД за 2011 г. като намаление на финансовия резултат. В тази връзка, в РД и в акта е изследвана следната хронология на факти, които не се оспорват от жалбоподателя и касаят придобиване, и последващо обратно прехвърляне собствеността върху акции, 100 % от капитала на [фирма], а именно: с договор от 06.10.2011 г. [фирма] е придобило (закупило) от „Т. инвестмънт“ (регистрирано в Република К.) 100 % акции от капитала на [фирма], посредством джиросано временно удостоверение; цената на закупуване е 2 500 000 евро; според годишните отчети за дейността [фирма] е отчетло за 2010 г. положителен счетоводен финансов резултат, в размер на 60 073 481, 53 лв., от които 59 772 000 лв. са отчетени приходи от разпределени дивиденди от юридически лица в страната, без да е ясно, кои са тези лица; според решението по Протокол от 24.11.2011 г. новият едноличен собственик на капитала ([фирма]) е разпределил натрупаната и неразпределена печалба на [фирма] за предходни периоди, в размер на общо 60 179 561, 74 лв., в своя полза; на 20.12.2011 г. е вписано ново джиро между същите страни, в обратната посока - [фирма] продава на „Т. инвестмънт“ 100% от капитала на [фирма], отново срещу сумата от 2 500 000 евро; във връзка с решението на едноличния собственик на капитала за разпределяне на дивидент (споменатото по-горе решение от 24.11.2011 г.) на 23.12.2011 г., когато вече едноличен собственик на [фирма] отново е „Т. инвестмънт“, от банковите сметки на [фирма] са извършени два парични превода, на стойност 28 212 861, 92 евро и 5 000 000 лв., или общо – 60 179 561, 74 лв., в полза на [фирма].

Като отчетели, че не са налични никакви документи и обяснения за разпределяне на дивидент, издателите на ревизионния акт са приели, че [фирма] неправомерно е

намалило декларирания счетоводен финансов резултат, със сумата от 8 397 207,18 лв., представляваща разликата до размера на общата сума, декларирана като намаление, на основание чл. 27, ал. 1, т. 1 ЗКПО, защото: [фирма] е отчело приходи от разпределяне на дивидент (59 772 000 лв.), за 2010 г., следователно, декларираният от [фирма] разпределен дивидент не е от печалба на самото дружество, а е с източник друго дружество („К. трейд“) и печалбата е натрупана в период, през който [фирма] не е имало отношения с [фирма]; на 06.10.2011 г., при сключване на сделката за покупка на акциите [фирма] е заплатило 2 500 000 евро за дружество ([фирма]), което е имало собствен капитал от над 60 179 561,74 лв.; на 24.11.2011 г. е взето решение за разпределяне на неразпределена печалба, в размер на 60 179 561,74 лв., в полза на едноличния собственик на капитала към онзи момент – [фирма]; на 20.12.2011 г. акциите, представляващи 100% от капитала на [фирма] са продадени обратно от [фирма], на „Т. инвестмънт“, отново на цена от общо 2 500 000 евро; извършените парични преводи, във връзка с взетото на 24.11.2011 г. решение от едноличния собственик на капитала ([фирма]) за разпределяне на дивидент – печалба от дейността на [фирма] са извършени на 23.12.2011 г., т. е. след като вече едноличен собственик на капитала на [фирма] е отново „Т. инвестмънт“. Заключено е, че описаните сделки противоречат на икономическата логика и основната цел на участвалите дружества е да генерират в рамките на три месеца положителни финансови резултати, а сделките водят до „избягване на данъчно облагане, защото прикритата сделка следва да бъде обложена с корпоративен данък, вместо да бъде извършена корекция в намаление на счетоводния финансов резултат“. Приложена е разпоредбата на чл. 16 ЗКПО, като данъчната основа е определена, без да се вземат под внимание тези сделки.

Адвокатът – пълномощник на оспорващото дружество постави задачи към съдебносчетоводна експертиза, чиито заключения (л. 314, л. 343 - основно и допълнително) са приети без оспорване. Експертното заключение (л. 314) е изследвало въпроса дали, освен [фирма] и [фирма], [фирма] са имали натрупани и неразпределени счетоводни печалби към 31.12.2010 г. В процесните РД и РА обаче, за определяне задълженията в частта по ЗКПО за 2011 г. е взет предвид само разпределеният дивидент от [фирма]. Съдът кредитира експертните заключения, доколкото отразяват (потвърждават) факти, които по начало не са спорни, но не счита, че заключенията подкрепят защитната теза за незаконосъобразност на ревизионния акт.

Съдът намира, че жалбата е процесуално допустима, тъй като са изпълнени изискванията на ал. 1, ал. 2, чл. 156 ДОПК. Валидно е Решение № 327/22.02.2019 г. на директора на Дирекция „Обжалване и данъчно – осигурителна практика“ – С.. По същество жалбата е неоснователна.

Спомена се, че с уведомление по чл. 124, ал. 1 ДОПК, от 04.06.2015 г. (л. 128 от делото) дружеството е известно за това, че са констатирани обстоятелства по чл. 122, ал. 1, т. 4 от ДОПК (липсва или не е представена счетоводна отчетност, съгласно Закона за счетоводството) и данъчната основа за ревизираните видове задължения и периоди ще бъде определена по реда на чл.чл. 122-124а ДОПК. В ревизионния доклад и в акта обаче, липсват изрични мотиви в тази връзка, макар (споменато по – горе в настоящото решение) издателите на акта да са отграничили, кои от представените счетоводни документи са годни и какви не са представени.

Решаващият административен орган, в мотивите на Решение № 327/22.02.2019 г. (л. 22 и сл. от делото) е описал и анализирал „доказаните в хода на ревизията обстоятелства“, от гледна точка на чл. 122, ал. 2 ДОПК (т.т.1-16), ангажирайки се конкретно, кои обстоятелства не са „пряко относими“. В тази връзка Съдът е склонен да приеме, че щом в РД и в РА няма изрични мотиви, обосноваващи ревизия при особен случай, самите издатели на акта са се отказали мълчаливо да се възползват от презумпцията по чл. 124, ал. 2 ДОПК. Според Съда, правомощията по чл. 155, ал. 2, изр. първо ДОПК на решаващия административен орган не включват и възможност да променя (тълкува) волята на издателите на ревизионния акт, досежно процесуалния ред, при който са извършили ревизията. Прилагането на реда по чл.чл. 122-124 ДОПК е в зависимост от субективната преценка на органите по приходите, което означава, че те разполагат с оперативна самостоятелност, спазвайки реда по чл. 124 ДОПК, съобразявайки условията на чл. 122, ал. 2 и на чл. 123 от същия кодекс, да се възползват от презумпцията, регламентирана с последната разпоредба. Касае се за възможност да бъде извършено данъчно облагане, след преценка за наличие на обстоятелствата, изброени в ал. 1 на чл. 122 – в случая тези, по смисъла на т. 4, предвид констатациите, че: годишните оборотни ведомости за периода от 2010 г., до 2013 г. са непълни; всички счетоводни справки са заверени с печат на дружеството, но няма подписи на съставител; в счетоводна сметка „459 /1, 2, 3“ се отчитат съответно разчетите с банки, дружества и клиенти (физически лица); според данните от главните книги, във всички разчетни сметки са натрупани отрицателни обороти, следствие на операции в дебит и кредит на съответната сметка, с отрицателна стойност, но не са представени хронологични описи на операции, от които да се бъде извършен по-подробен анализ. Възможността за ревизия по аналогия обаче, следва да бъде използвана само тогава, когато за анализирането на посочените в ал. 2 на чл. 122 ДОПК обстоятелства, за целите на приложимия материален закон (в случая ЗКПО) не са налице каквито и да било обективни данни. За обезпечаването на възможността за данъчно облагане по аналогия създадените специални процесуални правила целят да бъде преодоляна фактическата невъзможност за обективно (въз основа на писмени доказателства) установяване на данъчни задължения. В тежест на органите по приходите е да установят в хода на ревизията обективното наличие на особен случай, да обосноват този извод и да го подкрепят със съответните доказателства, приемайки, че е оправдано да се премине към установяване на задължения за облагане с данък по специалния ред. В процесния случай, предвид данните (доказателствата), на които се основават мотивите на издателите на РА, са били на лице обективни данни (годишни финансови отчети за 2009 г., 2011 г., фактури и други доказателства, които вече бяха споменати. Вероятно по тази причина докладът и актът не съдържат изрични мотиви, обосноваващи прилагане на реда по чл.чл. 122-124 ДОПК. Независимо от това обстоятелството, дали процесната ревизия оправдано или не е извършена по

особения ред, е от значение само досежно доказателствената тежест, която в случая е върху ответника, що се касае до констатациите и заключенията, с които се ангажира, съответно – върху жалбоподателя, съобразно общите правила за доказване – чл. 154, ал. 1 ГПК, вр. § 2 ДР ДОПК.

В частта, относно задължението за корпоративен данък, за 2009 г. защитната теза се изчерпва с твърдението, че ревизиращите „не са изпълнили задължението си да проверят надлежно, вкл. чрез насрещна проверка изпълнителя на услугите“, но включително и в съдебното производство дружеството – жалбоподател не представи въпросния договор с [фирма] и/или други доказателства за вида на услугите, за реалното им извършване/получаване, за да опровергае констатациите на органите по приходите. Не ангажира и други доказателства, вкл. задача към съдебносчетоводната експертиза. Не изяснява, извършването на какви точно услуги е документирано с процесните осем фактури, с предмет „възнаграждение по договор“, какъвто не е наличен. Няма също преки и/или косвени данни за фактическо предоставяне на услуги, при положение, че „доставчикът“ не е декларирал наети лица. Компрометирането на фактури обосновава правилност на извода, че за целите на ЗКПО неправилно са отчетени разходи. За счетоводни цели отчитането на разходите е пряко свързано с наличието на счетоводни и други документи, които да установяват и доказват всички количествено-стойностни параметри, способстващи да бъде идентифициран разходът (чл. 10, ал. 1, ал. 2 ЗКПО). При липса на документална обосноваване правилно е прието с РА, че счетоводният финансов резултат за 2009 г. следва да бъде увеличен със стойността на непризнатите (чл. 26, т. 2 ЗКПО), но отчетени от ревизираното лице разходи (400 945, 22 лева) по осемте фактури, с издател [фирма]. Ревизионният акт в тази част е законосъобразен и обосноваван.

Като законосъобразен и обосноваван Съдът преценява акта и в частта за финансовата 2011 г.

Извършената с ревизионния акт корекция на декларираните данни за 2011 г. е във връзка с декларираните от [фирма] приходи от разпределение на дивиденди (68 597 951, 13 лв.), като е дискредитирано извършеното от ревизираното дружество, на основание чл. 27, ал. 1, т. 1 ЗКПО намаляване на финансовия му резултат. Видно е от съдържанието на РД и на акта, че за начисляването с ревизионния акт на задължения за финансовата 2011 г. е обсъждан разпределен дивидент от [фирма] (60 179 561, 74 лева).

Както вече се каза, дружеството – жалбоподател не оспорва описаните факти, свързани с придобиване/отчуждаване на акции, представляващи 100 % от капитала на [фирма], както и с разпределяне на натрупан от последното дивидент. Вярно е, че не съществува законова забрана, която да поставя разпределянето на дивиденди, в зависимост от това, дали новият собственик на капитала е участвал в управлението през периода, когато са натрупани тези дивиденди. Неоснователни са обаче останалите доводи, с които се обосновава

незаконнообразност на ревизионния акт.

Нормата на чл. 27, ал. 1, т. 1 ЗКПО, на която [фирма] основава декларирания за 2011 г. финансов резултат позволява да не бъдат признати за данъчни цели счетоводни приходи, в резултат на разпределение на дивиденди от местни юридически лица. Невключването на дивидента от [фирма] (60 179 561, 74 лева) в сумата на приходите на [фирма] намалява финансовия резултат на последното, съответно – намалява размера на дължимия корпоративен данък. Неприложимостта на тази възможност към процесния случай е обусловена от следното. Решението на едноличния собственик на капитала на [фирма], от 24.11.2011 г., макар да е за разпределяне на печалба, натрупана през 2010 г. е взето преди приключване на финансовата година и изготвяне на финансовите отчети за дейността от текущия период, така както предписват разпоредбите на чл. 247а, ал.ал. 1-3 ТЗ – „само ако според проверки и приет съгласно раздел XI финансов отчет за съответната година чистата стойност на имуществото, намалена с дивидентите и лихвите, подлежащи на изплащане, е не по-малка от сумата на капитала на дружеството, фонд „Резервен“ и другите фондове, които дружеството е длъжно да образува по закон или устав“, като „плащанията се извършват до размера на печалбата за съответната година, неразпределената печалба от минали години, частта от фонд "Резервен" и другите фондове на дружеството, надхвърляща определения от закона или устава минимум, намален с непокрытите загуби от предходни години, и отчисленията за фонд „Резервен“ и другите фондове, които дружеството е длъжно да образува по закон или устав“. В тази връзка Съдът споделя мотивите на ответника, изложени в Решение № 327/22.02.2019 г. Предвид факта, че сделките (придобиване от [фирма] на акциите от капитала на [фирма], на 06.10.2011 г. и обратното им прехвърляне на 20.12.2011 г.) са извършени при една и съща договорена цена (2 500 000 евро), във финансовия резултат за 2011 г. дружеството – жалбоподател не е отчело печалба или загуба от тези сделки, а само приход от дивидента, при положение, че сумата от 2 500 000 евро по същество представляват получен доход, в резултат на извършените сделки с финансови активи. Придобиването на акциите и последващата им продажба на същата цена, в кратък период от време сочи, че целта е била получаване на приход от дивидента, чиято стойност значително превишава цената на придобиването на акциите. В резултат на тези действия неоснователно приходът е елиминиран от данъчния финансов резултат и за него не е начислен полагащия се корпоративен данък. Касае се за отклонение от данъчното облагане, по смисъла на чл. 16, ал. 1 ЗКПО. Обоснован е изводът, че сделките, свързани с придобиване/обратно прехвърляне на собствеността върху акциите на [фирма] са имали за цел единствено и само получаване на данъчна облага, която иначе не би съществувала при извършване на сделки от същия вид, понеже: логически и икономически обосновано би било, собственикът на акциите от капитала на [фирма], натрупало неразпределена печалба за 2010 г. (над 60 милиона) да продаде същите на стойност, по – голяма

от 2 500 000 лева; логично би било в същото време, след като дивидентът е бил разпределен, предишният собственик на [фирма] („Т. инвестмънт“), съгласявайки се да изкупи обратно акциите, да договори по-ниска цена от тази, на която ги е продал. Обстоятелствата, констатирани със съдебносчетоводната експертиза за наличие на натрупана/разпределена печалба не променят горните изводи.

В заключение - оспореният Ревизионен акт № Р-22220215002180-091-01/10.12.2018 г. е материално законосъобразен и обоснован, предвид коментираните норми на ЗКПО и установените с ДОПК процесуални правила за всестранно и пълно изясняване на всички факти и обстоятелства. Актът е издаден от компетентни, надлежно оправомощени органи по приходите. Жалбата, като неоснователна подлежи на отхвърляне.

Дружеството – жалбоподател, предвид текста на чл. 161, ал. 1, изр. трето ДОПК, вр. чл. 8, ал. 1, т. 7 от Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, следва да бъде осъдено да заплати на Дирекция „Обжалване и данъчно – осигурителна практика” – С. юрисконсултско възнаграждение, в размер на 41 040 лева.

Водим от горните съображения и на основание чл. 160, ал. 1, ал. 2, чл. 161, ал. 1, изр. трето ДОПК, Административен съд София - град, 14 - ти състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ оспорването по жалбата от [фирма], против Ревизионен акт № Р-22220215002180-091-01/10.12.2018 г., издаден от органи по приходите при ТД на НАП - С., потвърден от директора на Дирекция „Обжалване и данъчно – осигурителна практика“ – С., с Решение № 327/22.02.2019 г.

ОСЪЖДА [фирма] - ЕИК:[ЕИК] да заплати на Дирекция „Обжалване и данъчно – осигурителна практика” – С., при ЦУ на НАП юрисконсултско възнаграждение, в размер на 41 040 лв. (четиридесет и една хиляди, и четиридесет лева).

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд, в 14 - дневен срок от съобщаването.

СЪДИЯ: